

Arrest

nr. 348 658 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MALKI
Keizerslaan 15/5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 3 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2026 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. EL MALKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn. Hij heeft een echtgenote en een zoon in België. Hij werkt in Frankrijk en pendelt regelmatig tussen Frankrijk en België om zijn gezin te bezoeken.

1.2. In april 2023 bood verzoeker zich aan bij de gemeente met de vraag naar een procedure gezinshereniging in functie van zijn Marokkaanse echtgenote met onbeperkt verblijfsrecht in België. Aan dit verzoek werd geen gevolg gegeven omdat verzoeker de correcte documenten niet kon voorleggen.

1.3. Op 20 februari 2025 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens het feit dat hij, als dader of mededader, deel zou hebben uitgemaakt van een criminele organisatie, wegens illegaal transport van vuurwapens en munitie, diefstal met braak en poging tot diefstal gepleegd met geweld of bedreigingen, 's nachts, met gebruik van een wapen, in bende en met een gestolen voertuig.

1.4. Op 3 februari 2026 werd verzoeker vrijgesproken van de in punt 1.3. vermelde feiten.

1.5. Op 3 februari 2026 treft verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer:

Naam: [E.K.]

Voornaam: [D.]

Geboortedatum: [...] 1999

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. [E.K.D.] is in België sinds ten minste 21.02.2025, datum van zijn aanhouding.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene werd op 21.02.2025 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens het feit dat hij, als dader of mededader, deel zou hebben uitgemaakt van een criminele organisatie, wegens illegaal transport van vuurwapens en munitie, diefstal met braak en poging tot diefstal gepleegd met geweld of bedreigingen, 's nachts, met gebruik van een wapen, in bende en met een gestolen voertuig. Hij werd voor deze feiten vrijgesproken op 03.02.2026.

Betrokkene werd op 15.05.2025 door een medewerker van Dienst Vreemdelingenzaken gesproken in de hulpgevangenis van Leuven, waar het gesprek plaatsvond in het Frans. Betrokkene is bij de DVZ gekend sedert 13.04.2023. Betrokkene bood zich aan bij de gemeente Ternat met de vraag naar een procedure gezinshereniging met zijn echtgenote Y. [N.] °[...] 2001 te [...], nat. Marokko. Zij is houder van een verblijfskaart van België. Mevrouw heeft een zoon, Y. [R.] °[...].2020 te Brussel met nationaliteit Marokko. Dit kind zou de zoon zijn van betrokkene maar draagt de naam van zijn moeder. Bij gebrek aan de correcte documenten werd geen gevolg gegeven aan dit verzoek. Enkele dagen na het gesprek werd ook een ingevulde vragenlijst bezorgd aan de administratie. [E.K.D.] verklaart in België te zijn toe gekomen in 2022 maar hij pendelde regelmatig tussen Frankrijk en België. Dit omdat hij in Frankrijk werkte en tijdens zijn verlof naar België kwam bij zijn vrouw en zoon. Hij reisde naar België met zijn paspoort en een identiteitskaart. Hij meent dat zijn documenten bij de gemeente zijn, kopieën en originelen ook bij de politie. Betrokkene is naar België gekomen voor zijn vrouw en zijn zoon. Vervolgens wenst hij te studeren en werk te zoeken om zijn gezin te ondersteunen. Betrokkene reisde vanuit Marokko naar Frankrijk, nadien kwam hij naar België. Een eerste keer in 2022, hij reisde tussen Frankrijk en België om zijn familie te zien en terug te gaan werken. Betrokkene heeft een vrouw in België, ° op 24.06.2001, en een zoon °20.08.2020. Zijn echtgenote was op het ogenblik van het invullen van de vragenlijst zwanger. De baby werd verwacht op 24/06/2025. Betrokkene heeft verder geen familie in België. Betrokkene heeft niet gewerkt, noch een opleiding gevolgd in België. Betrokkene heeft geen medische redenen waarom hij niet kan reizen en/of terugkeren naar Marokko of Frankrijk. Betrokkene wenst echter niet terug te keren. Hij wenst in België te blijven bij zijn vrouw en zijn gezin. Hij wenst hier te werken en te studeren om in de gezinsbehoeften te kunnen voorzien en om zijn kinderen op te voeden. Huidige beslissing, een bevel het grondgebied te verlaten zonder inreisverbod, belet betrokkene niet naar België terug te keren en opnieuw gezinshereniging te vragen met zijn gezinsleden. Betrokkene heeft geen asielaanvraag ingediend, hij is vanuit Marokko naar Frankrijk gereisd in het kader van tewerkstelling.

Een schending van de artikelen 3 & 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. [E.K.D.] is in België sinds ten minste 21.02.2025, datum van zijn aanhouding. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sindsdien zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

- De artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
- De zorgvuldigheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Na een theoretische uiteenzetting en een samenvatting van de bestreden beslissing, betoogt hij concreet als volgt:

"5. Considérant. première branche. que l'article 7 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un Ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé... » ;

Qu'il résulte de cette disposition que l'Office des étrangers doit motiver l'ordre de quitter le territoire ou à tout le moins, faire le constat de l'illégalité du séjour de l'étranger ;

Que votre Conseil a dit pour droit que l'Office des étrangers devait se prononcer sur l'illégalité ou non du séjour de l'étranger avant de notifier un ordre de quitter le territoire sous peine de violer le principe de motivation formelle des actes administratifs (CCE.. 28 février 2014, no 1 19 939, affaire 137 564/111) ;

Qu'il n'en est rien en l'espèce ;

6. Considérant que la partie adverse indique que la décision contestée n'empêcherait pas la partie requérante de revenir en Belgique et d'introduire une demande de regroupement familial ;

Qu'en conséquence, la décision contestée serait conforme à l'article 8 de la CEDH et 74/13 de la loi du 15.12.1980 ;

7. Considérant que l'article 5 de la directive 2008/115 du PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au

retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier dispose en son article 5 que : « Lorsque 'ils mettent en œuvre la présente directive les Etats membres tiennent dûment compte:

(...)

b) de la vie familiale ».

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Qu'à aucun moment, malgré qu'elle savait que la partie requérante a une épouse et deux jeunes enfants vivant légalement en Belgique, la partie adverse n'a procédé à une réelle mise en balance des intérêts en présence ;

Que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme dispose que :

*« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.
2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui, » ;*

Que la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme est établie en ce sens que « bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et / 'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales (C.E.D.H, arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989) ;

Que la partie adverse doit, pour que la motivation de la décision litigieuse puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Qu'en conséquence, la séparation du « territoire » doit être appréciée dans un cadre définitif et au regard de la violation des droits fondamentaux de la partie requérante. (Droit à la scolarité, à la vie privée et familiale, droit au travail...) ;

Que pourtant, la partie adverse ne procède à aucune réelle mise en balance des intérêts en présence et se contente d'une motivation stéréotypée pouvant s'appliquer à tout étranger invoquant l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Qu'une telle mise en balance aurait exigé non seulement que les éléments favorables à la partie requérante soient énoncés clairement, quod non, mais en outre que les motifs pour lesquels les exigences de l'ordre public doivent prévaloir soient expressément reproduits ;

Que tant la Cour européenne de Justice que le Conseil d'Etat ont confirmé à travers différents arrêts la nécessité d'une absence de disproportion entre les moyens employés (refus d'accorder une autorisation de séjour et mesure d'expulsion) et le but recherché (politique d'immigration) (Voyez en ce sens, C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n° I, p.111) ;

Que si la partie adverse indique que la partie requérante pourrait revenir en Belgique introduire une demande de titre de séjour, il n'est pas tenu compte du jeune âge de ses enfants dont l'existence n'est pas contestée par la partie adverse ;

Que pourtant, l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 impose absolument de prendre en compte l'intérêt supérieur de l'enfant lors de l'adoption d'une mesure d'éloignement ;

Que toutefois, la décision contestée ne fait aucune référence à l'intérêt supérieur des enfants de la partie requérante ;

Qu'en l'absence d'une telle référence, la motivation de la décision querellée apparaît donc disproportionnée et insuffisante au regard de l'intérêt supérieur des enfants de la partie requérante ;

Que ce faisant, la décision contestée viole l'article 8 de la CEDH et l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 ;

Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa première branche ;

8. Considérant. deuxième branche. que la décision contestée a été adoptée sur base de l'article 7, alinéa 1, 2 0 et 3 0 de la loi du 15.12.1980 ;

Que la partie adverse soutient que la partie requérante aurait dépassé la durée maximale de 90 jours sur une période de 180 jours pour les personnes dispensées de l'obligation de visa ;

Que la partie adverse indique que la partie requérante se trouve sur le territoire belge depuis 21.02.2025 au moins, soit la date de son arrestation ;

Qu'il est précisé que la partie requérante constituerait un danger pour l'ordre public ;

Que la partie requérante conteste ces éléments ;

9. Considérant, que la partie adverse soutient ne pas avoir dépassé, à tout le moins volontairement, le délai de 90 jours auquel il pouvait prétendre en Belgique ;

Qu'en effet, elle a fait l'objet d'une arrestation et détention injustifiée par les autorités belges comme il ressort de son acquittement ;

Que la présence de la partie requérante en Belgique pour une période aussi longue est le résultat direct d'une erreur judiciaire et procède d'un cas de force majeure ;

Que la partie adverse connaissait sa situation mais n'y fait aucune référence en violation de son obligation de prudence et de minutie, commettant ainsi une erreur manifeste d'appréciation ;

Qu'il ne peut pas être reproché à la partie requérante d'être restée en Belgique alors qu'elle était privée de liberté ;

10. Que la partie adverse semble avoir pris le parti de ne pas prendre en compte les éléments essentiels du dossier en violation de son devoir de motivation et obligation de prudence et de minutie ;

Qu'en effet, la décision contestée repose sur le fait que la partie requérante pourrait constituer un danger pour l'ordre public ;

Que toutefois, ainsi qu'il ressort de la décision contestée, la partie requérante a été innocentée des accusations qui pesaient sur elle ;

Que cette information est connue et n'est pas remise en cause par la partie adverse ;

Que dans ces conditions, la partie requérante ne comprend pas que la partie adverse soutienne qu'elle pourrait constituer un danger pour l'ordre public en se fondant sur une détention qui a donné lieu à un acquittement ;

Que ce faisant la décision contestée n'est pas valablement motivée et viole les articles 7, alinéa 1, 2° et 3° ;

Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ;

11. Considérant, troisième branche. que l'article 7 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois 011 à s'établir dans le Royaume an ordre de quiller le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1 0, 20, 5 0, II O ou 12 0, un ordre de quiller le territoire dans un délai déterminé... » ;

12. Considérant que l'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 dispose que :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, q/in de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au 1er. quand

1° il existe un risque de fuite ou.'

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale,

13. Considérant que la partie adverse a adopté une décision d'ordre de quitter le territoire avec un délai d'exécution immédiat au motif qu'il existerait un risque de fuite ;

Que la partie requérante après son entrée illégale ou pendant son séjour illégal n'aurait fait aucune demande de titre de séjour ou de protection internationale depuis son entrée sur le territoire. soit au moins depuis le 21.02.2025 ;

Qu'il n'aurait pas non plus fait de déclaration d'arrivée dans le délai prévu par l'article 5 de la loi du 15.12.1980 ;

Que la partie requérante a déjà eu l'occasion de mettre en évidence que c'est en raison de sa détention Injustifiée qu'elle s'est retrouvée dans une situation administrative précaire ;

Qu'au vu de cette force majeure, il ne peut pas lui être reproché de ne pas avoir fait de déclaration d'arrivée ou de démarche de régularisation alors qu'elle était privée de liberté

14. Considérant qu'il ressort des termes de l'article 74/14 § 3 (« il peut être dérogé) que la partie adverse dispose d'un pouvoir discrétionnaire pour supprimer ou réduire le délai de retour volontaire de 30 jours ;

Qu'en l'espèce, la décision contestée repose sur des éléments contestables comme la partie requérante l'a relevé au point 13 de sa requête ;

Qu'en outre. l'absence de délai d'exécution volontaire ne tient pas compte du fait que la partie requérante a de la famille en Belgique ;

Que plus précisément, il n'est fait aucune référence à l'intérêt supérieur de ses enfants mineurs et au respect de leur vie familiale en application de l'article 8 de la CEDH ;

Que ce faisant, la décision contestée n'est pas valablement motivée en ce qu'elle ne prévoit aucun délai de retour volontaire ;

Que votre Conseil ne pouvant annuler partiellement la décision contestée s'il devait constater que la décision de supprimer le délai de départ volontaire était illégale, la décision contestée devra être annulée dans son ensemble ;

Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa troisième branche ;

[...]"

2.2. Verzoeker haalt onder meer een schending van de formele motiveringsplicht aan.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. Deze bepaling evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoeker geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoeker aldus de motieven, dan nog kan die verzoeker kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende of draagkrachtig is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.3. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op twee afzonderlijke rechtsgronden, die elk op zich de afgifte van het bevel om het grondgebied kunnen schragen. Met name

(a) Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet: *"de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"*. Verzoeker is in België sinds ten minste 21 februari 2025, de datum van zijn aanhouding.

(b) Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet: *"wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden"*. Verzoeker werd op 21 februari 2025 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens het feit dat hij, als dader of mededader, deel zou hebben uitgemaakt van een criminele organisatie, wegens illegaal transport van vuurwapens en munitie, diefstal met braak en poging tot diefstal gepleegd met geweld of bedreigingen, 's nachts, met gebruik van een wapen, in bende en met een gestolen voertuig. Hij werd voor deze feiten vrijgesproken op 3 februari 2026.

De bestreden beslissing kan pas worden vernietigd wanneer verzoeker aannemelijk maakt dat geen van beide rechtsgronden overeind kan blijven.

2.4. Voor wat betreft het motief (a) voert verzoeker aan dat de overschrijding van de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen het rechtstreeks gevolg is van overmacht gelet op het feit dat hij ten onrechte in de gevangenis verbleef gezien zijn vrij spraak. Hij betoogt dat hem niet kan worden verweten langer in België te hebben verbleven dan de toegestane termijn terwijl hij van zijn vrijheid was beroofd. Hij wijst erop dat verweerder hiervan geen melding maakt terwijl hij op de hoogte was van de situatie.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde in Frankrijk te werken en regelmatig heen en weer te reizen tussen Frankrijk en België ten einde zijn gezin te bezoeken dat in België verblijft. In het administratief dossier bevindt zich tevens een Franse verblijfstitel geldig van 9 februari 1999 tot 30 augustus 2025 (document nr. 11 "VT/verblijfsdocument van een derde land"). Hoewel uit het administratief dossier blijkt dat aan de echtheid van dit document wordt getwijfeld blijkt nergens uit dat werd vastgesteld dat het een vals document betreft (Document nr. 5 "gemeente/doorgeven van informatie"). Verder blijkt dat verzoeker werd aangehouden op 20 februari 2025 en de volgende dag werd overgebracht naar de gevangenis onder verdenking van het plegen van strafbare feiten (Document nr. 12 "gevangenis aanhoudingsmandaat"). Echter blijkt ook dat hij van deze feiten werd vrijgesproken op 3 februari 2026 zoals de bestreden beslissing vermeldt. Gelet op dit alles kan verzoeker worden gevolgd waar hij erop wijst dat de vaststelling van verweerder dat hij minstens sinds 21 februari 2025 in België is, de datum van zijn aanhouding, en aldus de wettelijke termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen heeft overschreden, het gevolg is van omstandigheden buiten zijn wil gelet op voormelde aanhouding en de erop volgende vrij spraak. De overwegingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing zijn bijgevolg niet voldoende draagkrachtig om de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet te verantwoorden.

2.6. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hier niet anders over oordelen. Immers beperkt verweerder zich tot het benadrukken dat verzoeker niet aantoonbaar niet langer in het Rijk verbleven te hebben dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Waar verweerder er nog op wijst dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de Belgische autoriteiten een gerechtelijke dwaling hebben begaan door hem onder aanhoudingsmandaat te plaatsen gaat hij eraan voorbij dat hij in de bestreden beslissing zelf vaststelt dat verzoeker werd vrijgesproken. Een vrij spraak houdt in dat verzoeker onschuldig werd verklaard voor de feiten waarvoor hij werd aangehouden. Verzoeker wijst er terecht op dat door zijn opsluiting in de gevangenis hij niet in staat was om tijdig het Belgisch grondgebied te verlaten. Verweerders betoog dat niet is aangetoond dat sprake is van een gerechtelijke dwaling doet hieraan geen afbreuk.

2.7. Voor wat betreft het motief (b) voert verzoeker aan dat hij niet begrijpt waarom verweerder vaststelt dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden op basis van een detentie die heeft geleid tot een vrijspraak. Hij betoogt dat uit de bestreden beslissing zelf volgt blijkt dat hij is vrijgesproken van de beschuldigingen.

2.8. De Raad stelt vast dat door de vrijspraak - waarop verweerder zelf wijst in de bestreden beslissing - moet worden vastgesteld dat de verwijzing naar het aanhoudingsmandaat als motief voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, komt te vervallen waardoor dit niet kan worden weerhouden als afdoende motivering.

2.9. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hier niet anders over oordelen. Verweerder voert aan dat hij autonoom beoordeelt *“of er sprake is van een reële, voldoende ernstige, actuele gevaar voor de openbare orde”*, los van een beslissing genomen op strafrechtelijk vlak en stelt *“het loutere feit dat iemand strafrechtelijk werd gesanctioneerd en dat deze straf werd uitgevoerd, volstaat in die context niet”*. De Raad betwist niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek vermag te oordelen dat een verzoeker door zijn gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 11 juni 2015, nr. 231.531). Hij dient hierbij echter rekening te houden met de persoonlijke gedragingen van een verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder enige persoonlijke gedraging van verzoeker die aan het aanhoudingsmandaat ten grondslag ligt heeft betrokken in zijn beoordeling. Ook blijkt niet dat verzoeker strafrechtelijk werd gesanctioneerd en zijn straf vervolgens uitzat, hij werd immers vrijgesproken.

Verder verwijt verweerder verzoeker geen enkele poging te hebben ondernomen om zijn *“gedrag [...] ook maar enigszins te contextualiseren of nuanceren”* waarbij hij opnieuw verwijst naar het feit dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst. Dit doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat de vrijspraak de verwijzing naar het aanhoudingsmandaat om een gevaar voor de openbare orde te staven, te niet doet. De vrijspraak houdt immers in dat verzoeker onschuldig werd bevonden. De Raad ziet niet in wat verzoeker nog diende *“te contextualiseren of nuanceren”*. Te meer verweerder in de bestreden beslissing louter verwijst naar de strafbare feiten die aan de basis liggen van de uitvaardiging van het aanhoudingsmandaat zonder enigszins te motiveren door welk *“gedrag”* verzoeker de openbare orde kan schaden.

Dat de vrijspraak om meerdere redenen kan zijn uitgesproken die niet noodzakelijk verband houden met het gedrag van verzoeker is niet meer dan een bloot betoog dat de vernietiging van de bestreden beslissing niet kan tegenhouden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 3 februari 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES